

Για την ταπείνωση, που αποκτάται μέσω των πειρασμών (Διονύσιος Ιερομόναχος (+))

/ [Πεμπτουσία](#)

Από αυτά που έχω να πω, άγιοι Πατέρες, παρακινούμενος από την αδελφική αγάπη, και από την εντολή του Θεού, αν και δεν είμαι ικανός, και έχω ανάγκη από τις ευχές σας, όμως κάθε ένας έχει από τον ευεργέτη μας Θεό χάρισμα, άλλος ένα, και άλλος άλλο, όπως ο Κύριος θέλει. Όσα είναι σύμφωνα και δεκτά στην Ορθόδοξη και Ανατολική Εκκλησία, είναι του Πανάγαθου Θεού, εάν δε υπάρχει κανένα νόθο, οφείλεται στην αγνωσία και αμάθειά μου και παρακαλώ την αγάπη σας, να με διορθώσετε με τη συμβουλή σας. Παρακαλώ δε ακόμη την αγάπη σας, να με θυμάστε στις προσευχές σας, και να παρακαλείτε τον Κύριο να ανοίξει τα μάτια της ψυχής μου και να φωτίσει το σκότος μου.

Δεν υπάρχει άλλο καλύτερο στον άνθρωπο από όλα, ούτε στον ουρανό, ούτε στη γη ούτε σ' όλη τη δημιουργία του Θεού, από το να κερδίσει τη Βασιλεία των Ουρανών, και δεν υπάρχει τίποτε χειρότερο και πικρότερο από το να ξεπέσει απ' αυτή. Αλλοίμονο στη ψυχή που θα βρεθεί έρημη από τη χάρη του Θεού στην ώρα του χωρισμού από το σώμα· και ποιός μπορεί να καταλάβει τον πόνο και τη θλίψη της; Κανένας δεν μπορεί, μόνον αυτή. Ποιός μπορεί να διηγηθεί ή να καταλάβει την χαρά και αγαλλίαση της ψυχής που θα αξιωθεί να βρεθεί εκείνη την ώρα συντροφευμένη με τη χάρη του Θεού; Κανένας άλλος παρά μόνον οι όμοιοί της. Μακάρι ο Πανάγαθος Κύριος να μας αξιώσει όλους της δεξιάς μερίδας της χάριτός του. Γι' αυτό μας έπλασε ο φιλόανθρωπος και πανάγαθος, για τα δεξιά, και όχι για τα αριστερά· για την Βασιλεία του, και όχι για την κόλαση.

Και

πολύ χαίρεται με όλα τα ουράνια τάγματα, όταν η ψυχή αξιωθεί να λάβει τη χάρη του, όπως το λέει. «Χαρά γίνεται στον ουρανό για κάθε αμαρτωλό που μετανοεί». Και πάλιν λυπάται ο πανάγαθος Κύριος όταν αποτύχει· όπως έκλαυσε την Ιερουσαλήμ και τον Ιούδα. Ας προσπαθήσουμε λίγο αδελφοί, να χαροποιήσουμε τον Κύριο και Δημιουργό μας, για να μας χαροποιήσει και αυτός αιωνίως. Και πώς μπορούμε να τον χαροποιήσουμε; Εάν τηρήσουμε τις εντολές του, γιατί οι εντολές του Χριστού δεν είναι βαριές, αλλά πολύ ελαφρές. Το θεμέλιο σε όλες είναι η ταπείνωση. Όποιος λοιπόν αρχίζει από την ταπείνωση που δεν είναι κοπιαστική, αμέσως τον ανεβάζει ο Κύριος στην πραότητα και από την πραότητα τον αξιώνει του μακαρίου πένθους, και με αυτό συμφιλιώνεται με αυτόν, και δέχεται βοήθεια, και εφαρμόζει όλες τις θείες εντολές του. Τότε χαίρεται ο Πανάγαθος Κύριος με την προκοπή μας.

Η μακαρία ταπείνωση, αποκτάται πρώτον με την υπομονή στους πειρασμούς, με τη σιωπή, με την κακοπάθεια, με την καταφρόνηση, και με την θεληματική πτωχεία. Οι πειρασμοί που μας έρχονται από τους δαίμονες, είναι αυτοί: μας ενοχλούν οι λογισμοί της πορνείας, του φθόνου, της κενοδοξίας, της φιλαργυρίας, της γαστριμαργίας, της ακηδίας, και άλλοι διάφοροι. Αλλ' όταν τους πολεμούμε, τότε όχι μόνον δεν μπορούν να μας βλάψουν, αλλά μας προξενούν και την ταπείνωση· αν τους δεχόμαστε, μας βλάπτουν πολύ, και αντί ταπεινούς μας κάνουν κενόδοξους.

Πειρασμοί του σώματος είναι οι ασθένειες, σωματικές ζημιές, ενοχλήσεις από

κακούς ανθρώπους, κατηγορίες, συκοφαντίες, βρισιές, διωγμοί, αδικίες και καμιά φορά ξυλοδαρμοί. Εάν υπομένουμε και δεν εκδικηθούμε, μας προξενούν μεγάλη ταπείνωση, και βαθύτατη ειρήνη στην καρδιά· εάν δεν υπομένουμε την ασθένεια, και γογγύζουμε στους ανθρώπους που μας ενοχλούν και τους αντιμιλούμε προσπαθώντας να εκδικηθούμε, μοιάζουμε με εκείνους που κλωτσούν τα καρφιά με γυμνά πόδια. Αυτοί το μόνο που κερδίζουν είναι μεγάλη λύπη και ταραχή στην καρδιά και πολλή σύγχυση στους λογισμούς.

(συνεχίζεται)